LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong bài đọc 2 thánh Phêrô viết : *"Nhờ vết thương của Người, anh em đã được chữa lành".* Thánh nhân viết cho trường hợp những người nô lệ thời đó, vì họ phải gánh chịu những thương tật và đau khổ hơn những người khác, nhưng thiết nghĩ chúng ta có thể áp dụng câu nầy cho hoàn cảnh con người đang sống hiện nay. Câu hỏi được đặt ra là "Làm sao vết thương của người khác lại có thể chữa lành vết thương của chính chúng ta ?" Linh mục Flor McCarthy,SDB tường thuật một câu chuyện có thật sau đây để giúp trả lời câu hỏi trên :

"Chồng của bà Anne qua đời đột ngột sau một cơn trụy tim khi ông chưa đầy 50 tuổi. Sau đám tang, bà Anne sống những ngày tháng trong cô đơn, trống vắng và buồn thảm. Thấy vậy, các bạn bè khuyên bà nên tham gia một nhóm thân hữu cuối tuần để vơi đi nỗi buồn. Bà Anne chấp nhận một cách miễn cưỡng lời đề nghị đó. Đây là nhóm những ai có không ít thì nhiều những vấn đề về tâm lý, họ có các bác sĩ chuyên môn hướng dẫn trị liệu qua những sinh hoạt tập thể theo từng nhóm nhỏ. Thế là bà Anne bắt đầu tham gia sinh hoạt nhóm.

Chẳng bao lâu sau bà Anne khám phá ra rằng hầu hết những chị em kia không có người nào ở trong hoàn cảnh giống như bà, vì hầu hết họ là những người ly thân hay ly dị chứ không ai là góa phụ cả. Trong nhóm nhỏ của bà thì hẳn nhiên bà là góa phụ duy nhất. Cảm giác đầu tiên của bà là thấy mình không thích hợp tí nào với tất cả nhóm, vì chồng của những chị em ấy đều còn sống. Có thể vì lý do gì đó, từ người chồng hay người vợ mà họ chia tay nhau, nhưng nếu cả hai vợ chồng thật tâm muốn giải hòa để sum họp thì họ vẫn có đôi. Nhưng nhìn lại thân phận mình, dù bà Anna có thật tâm ước muốn một mái ấm gia đình có vợ có chồng cũng không bao giờ thực hiện được vì người chồng yêu quý của bà không còn hiện hữu trên đời, một người chồng không nghiện ngập, không hút xách, không rượu chè, không bài bạc, không vũ phu hay độc đoán và rất mực yêu thương gia đình, nhưng nay ông ấy đã vĩnh biệt bà rồi và mãi mãi không bao giờ trở lại. Suy nghĩ như vậy, bà Anne cảm thất lạc lõng trong nhóm và bà tự nhủ chắc mình phải rút lui khỏi những sinh hoạt nầy.

Bà từ chối không chia sẻ tâm sự của bà với các chị em và cũng chưa vội quyết định rút lui, bà bắt đầu lắng nghe những lời tâm sự của những chị em kia xem sao. Càng lắng nghe bà càng nhận ra rằng những chị em kia cũng đau khổ rất nhiều, thậm chí có người đã từng bị đánh đập một cách tàn nhẫn, người khác bị khinh miệt như một kẻ ngu, có người bị lạm dụng và sai khiến chẳng khác một đứa ở, có người phải chứng kiến sự ngoại tình ngay trước mắt….Vâng, các chị em ấy đều có những nỗi đau riêng, đặc biệt là những bất hạnh và đau khổ của những đứa con phải sống trong một mái nhà mà phải nhìn thấy cảnh cha mẹ không thương yêu nhau.Từ từ mắt bà Anne mở ra. Trước đây bà không hề có một ý niệm gì về những đau khổ trong các gia đình khác bởi lẽ gia đình bà đúng là một 'tổ ấm'nên bà nghĩ mọi cuộc sống hôn nhân đều giống như bà. Chính lúc ấy bà Anne giác ngộ ra một điều là mình thật may mắn vì đã có một cuộc sống vợ chồng rất hạnh phúc. Trước đây, bà không mấy thiện cảm với những chị em trong nhóm, nhưng bây giờ bà cảm thấy gần gũi họ hơn và thân tình với họ hơn, đến nỗi bà không còn muốn rời khỏi nhóm. Cuối cùng, bà bắt đầu cởi mở tâm hồn để chia sẻ hoàn cảnh của riêng bà. Họ lắng nghe và một chị em phát biểu như sau : "Em chỉ ước muốn được sống dù chỉ một ngày trong niềm hạnh phúc của chị !". Từ đó, vết thương trong lòng bà Anne bắt đầu được chữa lành".

Khi đi vào những đau khổ của người khác, chúng ta mới bước ra khỏi cái căn ngục đã giam cầm mình lâu nay. Đúng vậy, khi chúng ta cảm thông với những nỗi đau của tha nhân thì chính vết thương của chúng ta cũng được chữa lành. Chia những nỗi buồn hay sẻ những nỗi đau cũng giống như chia sẻ cho nhau những miếng bánh hay từng bát cơm, nó sẽ nối kết mọi người xích lại gần nhau và thân thiết với nhau hơn. Chúng ta nhận được những bài học khích lệ từ những đau thương của người khác bao nhiêu thì chúng ta cảm nghĩ thế nào về những đau thương trí mạng của Chúa Giêsu, Vị Mục Tử Nhân Hậu của chúng ta, Đấng đã thí mạng sống của Người vì từng con chiên ? Những vết gai đâm quanh đầu Người, những roi đòn xé nát thân thể Người, những mũi đinh xuyên qua tay chân Người, vết thương toạt ra do ngọn giáo đâm vào bên sườn Người, tất cả đã không giúp gì cho chúng ta sao ? Xin đừng sống một cách vô tâm và vô ơn nữa ! Những gì chúng ta đang chịu không thấm vào đâu so với những đau đớn mà Chúa Giêsu đã phải chịu vì yêu thương từng người chúng ta. Mỗi lần sắp cất tiếng than phiền về bất kỳ nghịch cảnh nào, xin hãy nhìn đến những đau đớn tột cùng mà Vị Mục Tử Nhân Lành phải hứng chịu vì những tội lỗi, những gian dối, những ích kỷ, những kiêu căng, nhất là những vong ân bội nghĩa của từng người chúng ta.

Linh mục Phạm Quang Hồng.